

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ing. Martiny Lacinové a soudců JUDr. Ivety Jíříkové a Mgr. Jana Jursíka ve věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov**, IČO 42396565
sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov, Vnitřní Město,
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem, Ph.D.
sídlem Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO 42196451
sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové - Nový Hradec
Králové

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 1. 2026, č. j. 12 C 107/2017-582,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se mění** tak, že žaloba o nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní dohodu o vydání pozemku parc. č. [REDACTED] v k. ú. Petrovice u Borovan **se zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdenka Boušková.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 142 825 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

- Okresní soud Českých Budějovicích (soud prvního stupně) napadeným rozsudkem (v pořadí třetím) nahradil projev vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní dohodu o vydání pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan, jejíž znění je specifikováno ve výroku I. rozsudku. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve výroku II. tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 123 548 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
- Žalobkyně se podanou žalobou domáhala na žalovaném vydání pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Petrovice u Borovan (dále jen „předmětný pozemek“) v režimu podle § 10 odst. 4 zákona 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi s odůvodněním, že je oprávněnou osobou ve smyslu § 3 písm. b) tohoto zákona a předmětný pozemek byl právní předchůdkyní žalobkyně odejmut postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, tedy byl předmětem majetkové křivdy ve smyslu § 5 zákona č. 428/2012 Sb. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, namítal, že je naplněna překážka vydání majetku podle § 8 odst. 1 písm. h) zákona č. 428/2012 Sb., neboť předmětný pozemek byl konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., a to na základě vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945. Nejsou naplněny základní zákonné podmínky pro vydání majetku dle citovaného zákona, neboť žalobkyně není oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 3 tohoto zákona, není splněna podmínka majetkové křivdy podle § 5 tohoto zákona a je naplněna překážka vydání dle § 8 odst. 1 písm. h) tohoto zákona.
- Soud prvního stupně rozhodl ve věci nejprve rozsudkem ze dne 10. 8. 2021, č. j. 12 C 107/2017-189, jímž žalobě vyhověl a nahradil projev vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní dohodu v tam uvedeném znění o vydání předmětného pozemku. K odvolání žalovaného byl tento rozsudek potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2022, č. j. 19 Co 1263/2021-317. Na základě dovolání žalovaného byla obě tato rozhodnutí zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 10. 2022, č. j. 28 Cdo 2497/2022-369 a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení. Soud prvního stupně poté ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 20. 4. 2023, č. j. 12 C 107/2017-469 (v pořadí druhým), kterým byla žaloba zamítnuta, na základě odvolání žalobkyně byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 8. 2023, č. j. 19 Co 729/2024-452. Dovolání žalobkyně proti tomuto rozsudku Nejvyšší soud usnesením ze dne 15. 1. 2024, č. j. 28 Cdo 3668/2023-476 odmítl. Žalobkyně proti těmto rozhodnutím podala ústavní stížnost, o které bylo rozhodnuto nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2025, sp. zn. II ÚS 879/2024. Ústavní soud konstatoval, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2024, č. j. 28 Cdo 3668/2023-476, rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 8. 2023, č. j. 19 Co 729/2023-452 a rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2023, č. j. 12 C 107/2017-409 bylo porušeno ústavně zaručené právo žalobkyně na soudní ochranu podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále právo na spravedlivý proces podle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, proto byla tato rozhodnutí zrušena. Ústavní soud v tomto nálezu odkázal na dřívější judikaturu k otázce církevních restitucí, zejména na právní názor vyjádřený v nálezu sp. zn. II. ÚS 1920/20. Zdůraznil, že v projednávané věci je na místě zabývat se otázkou, zda stát daný majetek na základě dekretů skutečně (účinně) zkonfiskoval.
- Soud prvního stupně s ohledem na zjištěný skutkový stav a závěry vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2025, sp. zn. II. ÚS 879/24 dospěl k závěru, že v projednávané věci je na místě zabývat se otázkou, zda předmětný pozemek, který je předmětem uplatněného restitučního nároku,

byl také „účinně konfiskován“, neboť zjištěné skutkové okolnosti lze považovat za výjimečné. Po doplnění dokazování soud dospěl k závěru, že žalobkyně je ve smyslu § 10 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb. osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle povinné osoby (žalovaný), neboť v řízení bylo prokázáno, že k odnětí předmětného pozemku právní předchůdkyní žalobkyně došlo bez náhrady v rozhodném období (jdoucím od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 ve smyslu § 1 zákona č. 428/2012 Sb.) podle zákona č. 142/1947 Sb. Žalovaný po poučení soudu ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o nutnosti uvést tvrzení a navrhnout důkazy k prokázání, že ke konfiskaci předmětného pozemku došlo přímo dekretem prezidenta republiky č. 12/1947 Sb., a že záměrem následného postupu podle zákona č. 142/1947 Sb. bylo již pouze „pojištění si“ provedené konfiskace ze strany státu, doplnil svá žalobní tvrzení a označil k těmto tvrzením důkazy. Po doplněném dokazování soud prvního stupně nadále nemá za prokazané, že ke konfiskaci předmětného pozemku došlo účinně na základě dekretu č. 12/1945 Sb. Listiny předložené žalovaným se totiž ve většině netýkají předmětného pozemku ani katastrálního území, v němž se pozemek nachází. Vyrozumění o prohlídce lesních hospodářských lesů českokrumlovské prelatury ze dne 4. 12. 1946 již svým názvem nasvědčuje tomu, že stát s majetkem nenakládal jako s vlastním, ale byl si vědom, že vlastnické právo svědčí právě právní předchůdkyni žalobkyně, o čem svědčí i úřední záznam o provedené prohlídce ze dne 19. 12. 1946, na němž je „za majitele“ uveden podpis, který se laickým pohledem shoduje s podpisem děkana v Dřítňi, Josefa Kacerovského. Také žádost o přidělení pozemků ze dne 13. 6. 1946 města Český Krumlov nasvědčuje spíše tomu, že pozemky právní předchůdkyně žalobkyně nebyly státem účinně zkonfiskovány, neboť jsou v této žádosti městem odlišeny od pozemků konfiskovaných a současně je uvedeno, že budoucí osud pozemků zde uvedených majitelů (mimo jiné také právní předchůdkyně žalobkyně) není městu ke dni žádosti znám. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že konfiskace zemědělského majetku právní předchůdkyně žalobkyně nebyla účinně provedena na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před rozhodným obdobím, neboť stát s tímto majetkem nenakládal jako s majetkem vlastním. Stát ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1975/20 pozemek nepřevzal, nezachoval se jako jeho nově nastupující vlastník, ani nebyl prokázáno, že by proces převzetí v rozhodném období alespoň započal. Z provedeného dokazování je naopak zřejmé, že s právní předchůdkyní žalobkyně bylo jednáno jako s vlastníkem pozemku. V řízení také byla předložena řada listin svědčících o postupu státu vůči majetku právní předchůdkyně žalobkyně podle zákona č. 142/1947 Sb. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že ke konfiskaci majetku právní předchůdkyně žalobkyně nedošlo dle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 z důvodu, že vyhláška nebyla účinně provedena, neboť provedeným dokazováním ani po jeho doplnění nemá soud za prokazané, že stát na základě této vyhlášky s pozemkem nakládal jako s vlastním majetkem. Po doplnění dokazování totiž vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18. 10. 1945 nadále zůstává jediným a osamoceným důkazem o tom, že ke konfiskaci předmětného pozemku mělo dojít dříve než na základě zákona č. 142/1947 Sb.

5. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně právně posoudil podle § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb. ve vztahu k oprávněné osobě, podle § 4 písm. b) téhož zákona pokud jde o povinnou osobu Lesy České republiky, s. p., ve vztahu k majetkové krivdě podle § 5 písm. a) citovaného zákona a dle § 8 odst. 1 písm. b) a § 10 odst. 4 téhož zákona. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že v celé šíři proběhl postup podle zákona č. 142/1947 Sb., a to navíc v období po 25. 2. 1948. Je zřejmé, že stát činil konkrétní kroky k převzetí majetku právní předchůdkyně žalobkyně zahrnujícího předmětný pozemek podle zákona č. 142/1947 Sb., když současně není možné z provedeného dokazování dovodit závěr, že by se jednalo o vyvlastnění, které je doplňujícím ke konfiskaci podle dekretu č. 12/1945 Sb. Soud prvního stupně proto dospěl k závěru, že předmětný pozemek byl postižen postupem státu podle zákona č. 142/1947 Sb., čímž byl naplněn důvod majetkové krivdy podle § 5 písm. a) zákona 428/2012 Sb. Žalobkyně prokázala také splnění dalších podmínek, neboť je právním nástupcem po knihovním vlastníku pozemků zapsaným v rejstříku Ministerstva kultury ČR. Žalobkyně je proto osobou oprávněnou ve smyslu § 3 písm. b) citovaného zákona a ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdenka Boušková.

není dán vylukový důvod dle § 8 odst. 1 písm. h) zákona, jak tvrdil žalovaný, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by konfiskace předmětného pozemku byla provedena účinně na základě dekretu č. 12/1945 Sb. Soud prvního stupně s těmito závěry žalobě jako důvodné v plném rozsahu vyhověl. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky byl rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšné žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému, a to v celkové výši 123 548 Kč.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání z důvodů dle § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o. s. ř. Žalovaný má za to, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávnému hodnocení důkazů, a to vedlo k nesprávným skutkovým zjištěním a nesprávnému právnímu posouzení zásadní otázky – účinku konfiskace předmětného pozemku dle dekretu č. 12/1945 Sb., a tedy oprávněnosti nároku žalobkyně. Soud prvního stupně dle žalovaného hodnotil důkazy formalisticky, zjednodušeně, neúplně a konstruoval bez skutkového základu faktické závěry z důkazů pouze ve prospěch žalobkyně. Žalovaný má za to, že v tomto posuzovaném případě byl prokázán titul konfiskace majetku dle dekretu č. 12/1945, Sb. a správní akt konfiskace vyhláškou Okresní správní komise v Kaplici č. j. 120 ze dne 18. 10. 1945, kde byl právní předchůdce žalobkyně označen jako osoba, které se majetek dle dekretu č. 12/1945 Sb. konfiskuje. Žalovaný předložil k prokázání účinku konfiskace předmětného majetku, včetně faktického nakládání s tímto majetkem státem již ke dni účinnosti dekretu č. 12/1945 Sb., řadu důkazů, které samostatně i ve vzájemné souvislosti prokazují faktické převzetí majetku státem a další nakládání státu s tímto majetkem. Soud prvního stupně však provedené důkazy hodnotil nesprávně, pouze formalisticky, kdy uvedl, že předmětné důkazy se netýkají předmětného pozemku ani katastrálního území. S těmito závěry žalovaný nesouhlasí. Soud prvního stupně založil závěr o „neúčinné konfiskaci“ na izolaci jednotlivých podkladů, přestože předložený soubor listin – včetně protokolu z 1. 9. 1945, přidělových a osídlovacích kroků a navazujících dispozic státu – ve svém celku svědčí o faktickém převzetí a výkonu vlastnických oprávnění státem. Rozsudek je dle žalovaného nesprávný právě proto, že hodnotí důkazy izolovaně, a tím dochází k chybnému závěru o neúčinné konfiskaci. Žalovaný proto navrhl, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobu zamítne a přizná žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, případně, aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
7. Žalobkyně k odvolání žalovaného uvedla, že se zcela ztotožňuje s předmětným rozsudkem i jeho odůvodněním. Nesouhlasí s odvolacími námitkami žalovaného, které dílem odporují závazným nálezům Ústavního soudu, dílem jsou založeny na tvrzeních, která žalovaný opakovaně předkládá, aniž by měla oporu v předložených důkazech. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že předmětný pozemek byl fakticky i právně odejmut žalobkyni ve prospěch německé říše. Toto tvrzení není podloženo jakýmkoli důkazy. Naopak žalovaným předložené dopisy a záznamy týkající se lesního majetku z roku 1946 dokládají, že žalobkyně ještě v té době s pozemky fakticky nakládala. Žalobkyně trvá na závěru, že konfiskace předmětného pozemku nebyla fakticky provedena, v souladu se závaznou nálezovou judikaturou Ústavního soudu jsou proto naplněny důvody pro jeho restituci. Protokol ze dne 1. 9. 1945 se týká blíže nespecifikovaného majetku, obsahuje pouze jeho typové ocenění. Neproazuje faktické převzetí předmětného pozemku, nejmenuje jej ani katastrální území Petrovice. Protokol vůbec nezmiňuje konfiskaci, konfiskační vyhlášku, ani dekret prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Byl sepsán před vydáním konfiskační vyhlášky ze dne 18. 10. 1945, a proto není s to prokázat její realizaci. Ostatní žalovaným předložené důkazy nemají vztah k předmětnému pozemku, žalobkyni a ani k dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. Žalobkyně proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Krajský soud v Českých Budějovicích (odvolací soud) po zjištění, že odvolání žalovaného bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek soudu

prvního stupně podle § 212 a § 212a o. s. ř. dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné, rozsudek soudu prvního stupně je však přesto třeba změnit.

9. Podle § 1 zákona č. 428/2012 Sb. tento zákon upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem, církvím a náboženským společnostem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. 2. 1948 do 1. 9. 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.
10. Podle § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb. je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
11. Podle § 4 písm. b) téhož zákona je povinnou osobou Lesy České republiky, s. p., za podmínky, že tato osoba je oprávněna hospodařit s majetkem státu nebo vykonávat správu majetku státu, který se stal v rozhodném období předmětem majetkové křivdy v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
12. Podle § 5 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb. je (mimo jiné) skutečností, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období majetkovým křivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravy vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
13. Podle § 8 odst. 1 písm. h) zákona č. 428/2012 Sb. věc nelze vydat v případě, že se jedná o věc zkonfiskovanou na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a fondech národní obnovy.
14. Odvolací soud podle § 213 o. s. ř. doplnil dokazování výpisem z katastru nemovitostí pro katastrální území Petrovice u Borovan ohledně pozemku parc. č. ■■■■■, LV ■■■■, platným v době rozhodování odvolacího soudu a dále výpisem z katastru nemovitostí ohledně téhož pozemku, LV ■■■■, ke dni 1. 5. 2022. Z doplněného dokazování bylo zjištěno, že ke dni 1. 5. 2022 bylo vlastnické právo k předmětnému pozemku zapsáno ve prospěch žalobkyně, v době rozhodování odvolacího soudu je vlastnické právo k tomuto pozemku zapsáno ve prospěch pana ■■■■■. Z vyjádření žalobkyně vyplývá, že vlastnické právo převedla na pana ■■■■■ v době, kdy bylo vlastnické právo zapsáno pro žalobkyni na základě vyhovujícího rozsudku soudu prvního stupně potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 1. 2022, v době převodu pozemku nebylo žalobkyni známo, že ze strany žalovaného bylo proti těmto rozhodnutím podáno dovolání.
15. Odvolací soud naopak pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navrhované důkazy mapami z aplikace mapy.cz s vyznačením hranic protektorátu Čechy a Morava o poloze předmětného pozemku na území protektorátu.
16. Odvolací soud po skutkové stránce vychází ze skutkových závěrů soudu prvního stupně, neboť jeho skutková zjištění vyplývají z provedených důkazů, které tento soud hodnotil v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Skutkový stav byl soudem prvního stupně zjištěn řádně a v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí soudu o podané žalobě. Soud prvního stupně zcela správně s ohledem na závěry Ústavního soudu ve zrušujícím nálezu ze dne 15. 4. 2025, sp. zn. II ÚS 879/24 považoval za zásadní otázku, zda byl předmětný pozemek právní předchůdkyně žalobkyně skutečně účinně konfiskován již dekretem č. 12/1945 Sb., tedy zda stát s tímto pozemkem nakládal jako jeho vlastník již před účinností zákona č. 142/1947 Sb. či

nikoliv. Soud prvního stupně také řádně poučil žalovaného podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. o nutnosti doplnit tvrzení a označit důkazy k prokázání, že k účinné konfiskaci předmětného pozemku došlo podle dekretu č. 12/1945 Sb. Soud prvního stupně důkazy označené žalovaným k těmto tvrzením provedl, důkazy řádně hodnotil a i v tomto směru odvolací soud považuje jeho skutkové závěry za správné. Odvolací soud proto v plném rozsahu odkazuje na skutková zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozsudku v odstavcích 6. až 17., a pokud jde o doplnění dokazování v odstavcích 19. až 29. odůvodnění. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně, že ani po doplněném dokazování nebylo v řízení prokázáno, že by ke konfiskaci předmětného pozemku došlo účinně na základě dekretu č. 12/1945 Sb. Většina listin předložených žalovaným se předmětného pozemku netýkala, dokonce ani katastrálního území, v němž se předmětný pozemek nachází, když se týkala například katastrálního území Zátés, případně předmětný pozemek nebyl v předložených listinách vůbec uveden. Soud prvního stupně žalovaným předložené listiny hodnotil nejen jednotlivě, ale i v jejich vzájemné souvislosti a odvolací soud považuje za správný jeho závěr, že z provedeného dokazování je zřejmé, že s právní předchůdkyní žalobkyně bylo naopak jednáno jako s vlastníkem předmětného pozemku. V řízení bylo zjištěno, že v celé šíři proběhl postup podle zákona č. 142/1947 Sb., a to navíc v období po 25. 2. 1948, když Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 19. 3. 1948 označilo předmětné nemovitosti za zabrané a vyvlastněné a následným dopisem ze dne 14. 4. 1948 dalo výpověď z hospodaření na nemovitostech Prelatury v Českém Krumlově a přidělovou listinou z 23. 7. 1949 rozhodlo o přidělu pozemků Prelatury státnímu podniku určenému k hospodaření na těchto pozemcích. Je tedy zřejmé, že stát činil konkrétní kroky k převzetí majetku právní předchůdkyně žalobkyně zahrnujícího i předmětný pozemek právě podle zákona č. 142/1947 Sb. Naopak v řízení nebylo prokázáno, že by došlo ke konfiskaci zemědělského majetku právní předchůdkyně žalobkyně na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., tedy, že by konfiskace byla „účinně provedena“, neboť stát s tímto majetkem nenakládal jako s majetkem vlastním. Soud prvního stupně správně vycházel z judikatury Ústavního soudu, a to konkrétně nálezu sp. zn. I. ÚS 1975/20, když nebylo prokázáno, že by stát pozemek převzal, zachoval se jako nově nastupující vlastník, ani nebylo prokázáno, že by proces převzetí v rozhodném období alespoň započal. V podrobnostech lze odkázat na závěry soudu prvního stupně uvedené v odstavcích 35. a 36. odůvodnění napadeného rozsudku.

17. Odvolací námitky uplatněné žalovaným neshledal odvolací soud důvodnými. Nelze dovodit, že by soud prvního stupně hodnotil důkazy formalisticky, zjednodušeně či neúplně. Naopak soud prvního stupně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. a všechny provedené důkazy hodnotil nejen jednotlivě, ale i v jejich vzájemné souvislosti. Pokud žalovaný poukazuje na to, že předložil řadu důkazů, které samostatně i ve vzájemné souvislosti prokazují faktické převzetí majetku státem a další nakládání státu s tímto majetkem, pak odvolací soud jeho názor nesdílí. Žalovaný předložil na základě poučení soudu řadu listin, některé z nich se však týkají katastrálního území Zátés, jiné katastrálního území Slupenec, v dalších není předmětný pozemek konkrétně označen. Soud prvního stupně všechny tyto důkazy hodnotil řádně, odvolací soud se s jeho závěry ztotožňuje. Odvolací soud proto uzavírá, že odvolací důvody uplatněné žalovaným nebyly naplněny a nebyly zjištěny ani žádné jiné vady, které by měly za následek nesprávné rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci, pokud jde o otázku důvodnosti podané žaloby a závěr o tom, že žalobkyně je oprávněnou osobou, které byla způsobena majetková krivda podle § 5 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb., a že není dán výlukový důvod dle § 8 odst. 1 písm. h) tohoto zákona. Soud prvního stupně však pominul zjištění, které učinil z informace o předmětném pozemku zapsaném na LV č. ■■■ pro k. ú. Petrovice u Borovan, tedy, že v době jeho rozhodování bylo vlastnické právo zapsáno ve prospěch pana ■■■■■■■■■■, nikoliv pro Českou republiku s právem hospodařit pro Lesy České republiky, s. p. Bylo totiž zjištěno, že po prvotním vyhovujícím rozsudku soudu prvního stupně potvrzeném rozsudkem odvolacího soudu došlo k zápisu vlastnického práva ve prospěch žalobkyně, která následně pozemek převedla právě na pana ■■■■■■■■■■. V době rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje Zdeňka Boušková.

odvolacího soudu (a rovněž soudu prvního stupně) tak žalovaný není povinnou osobou ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb. Ve vztahu k předmětnému pozemku proto v současné době žalovaný není ve věci pasivně legitimován. Za této situace odvolacímu soudu nezbylo, než rozsudek soudu prvního stupně podle § 220 o. s. ř. změnit tak, že se žaloba na nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní dohodu o vydání předmětného pozemku parc. č. [REDACTED] v k. ú. Petrovice u Borovan zamítá. Odvolací soud však v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu (srovnej rozsudek ze dne 7. 9. 2022, sp. zn. 28 Cdo 808/2022) uzavírá, že žaloba žalobkyně byla důvodná, její nárok však byl již uspokojen tím, že na základě později zrušeného pravomocného rozsudku se žalobkyně stala vlastníkem předmětného pozemku a toto vlastnické právo následně převedla na třetí osobu, konkrétně na pana [REDACTED]. Nárok žalobkyně tak byl v tomto rozsahu spokojen.

18. Výrok o nákladech řízení vyplývá z ustanovení § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy s ohledem na shora citovanou judikaturu považuje odvolací soud žalobkyně za úspěšnou v řízení, neboť její restituční nárok byl uspokojen. Žalobkyně tak má právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů, když k nákladům řízení vyčísleným správně soudem prvního stupně ve výši 123 548 Kč je třeba připočítat náklady tohoto odvolacího řízení. Právní zástupce žalobkyně vykonal v odvolacím řízení dva úkony právní služby (písemné vyjádření k odvolání, účast při odvolacím jednání), za které náleží odměna 5 620 Kč za jeden úkon právní služby. K nákladům dále náleží dva režijní paušály po 450 Kč, náhrada za ztrátu času na cestě z Prahy do Českých Budějovic a zpět za 8 započatých půlhodin po 150 Kč, tj. 1 200 Kč. Náklady dále tvoří cestovné osobním automobilem Audi, registrační značky [REDACTED], se spotřebou 6,2 l nafty na 100 km, při vzdálenosti 157 km jedné jízdy, ceně paliva 34,10 Kč za 1 l a sazbě základní náhrady 5,90 Kč na 1 km činí cestovné 2 517 Kč. Po připočtení 21 % DPH k výše uvedeným částkám dosahují náklady odvolacího řízení po zaokrouhlení částky 19 187 Kč s připočtením parkovného 90 Kč tak celkem náklady odvolacího řízení žalobkyně činí 19 277 Kč. Náklady žalobkyně za řízení před soudy obou stupňů dosahují celkové částky 142 825 Kč. V souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. a § 160 odst. 1 o. s. ř. uložil odvolací soud žalovanému, aby tyto náklady zaplatil žalobkyni do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o. s. ř. podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

České Budějovice 28. května 2026

Mgr. Ing. Martina Lacinová v. r.
předsedkyně senátu